

DARCY COATES

PŘELOŽILA ŠÁRKA KRÁLÍKOVÁ

KDE TĚ

NENATIVĚ

CHCEŠ VIDĚT NĚCO HROZNĚHO?

KDE TĚ NENAJDE

WHERE HE CAN'T FIND YOU

Copyright © Darcy Coates 2023

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5731-2 (pdf)

DARCY COATES

KDE TĚ NENAVÍVĚ

přeložila Šárka Králíková

FÖBÖS

PRVNÍ ČÁST:
ZLOVĚSTNÁ ZNAMENÍ

DŘÍVE

Zkažený vzduch se January s každým nádechem lepil na patro. Byl kousavě studený a ztěžklý vlhkostí, tak hutný, až měla pocit, že se jím dusí.

Plazila se tmou. Ostré kameny jí rozdíraly dlaně, kolena i lopatky. Trhla sebou a přikrčila se, aby se vešla do úzkého tunelu. Rukama se snažila nahmatat cestu dál.

Jak dlouho už je tam dole, ve tmě, zimě a vlhku?

Dny?

Týdny?

Nesměla se zastavit. Ta věc v temnotě se pro ni brzy vrátí. A tentokrát by to January nemusela přežít.

Prsty se dotkla něčeho jemného a odporného. V černi se vzájemně křížovala vlákna. Byla jemná jako pavučiny a kluzká všudypřítomnou vlhkostí. Pokusila se je odhrnout stranou, ale vlákna byla pevná a nepoddajná.

Neviděla je, ale dobře věděla, jakou mají barvu. Červenou. Všechny ty nitě byly červené. Táhly se celým bludištěm, zachytávaly ze vzduchu vlhkost, zadržávaly se

o kameny a zamotávaly se do sebe. Kdykoli se je January pokusila odstrčit stranou, zařízly se jí do masa. Pořezala si o ně krk, obličej i otupělé prsty.

Kapající vodu a ozvěnu jejího vlastního nerovnoměrného dechu přerušil vzdálený zvuk. January se rozbušilo srdce a poskakovalo jí v hrudi. Přitiskla si ruku na ústa, aby se pokusila dech ztišit.

Ta bytost ve tmě moc dobře neviděla. V bludišti žádné světlo nebylo, ale January už tak dlouho zírala do prázdna, že ji začínal šálit zrak. Nepřirozené tvary tančily, posmívaly se jí, a sotva se podívala přímo na ně, mizely.

Ten zvuk se zopakoval: něco se chytilo kamenů a přitáhlo se to blíž. Šustění kůže o kůži. Suchý, dutý výdech.

Moc dobře to nevidělo, ale sluch i čich to mělo dobré.

Přesně to vědělo, kde dívka je.

Hrůza přemohla zdravý rozum. January se vrhla kupředu. Necítila kameny, které ji řezaly do dlaní, ani kapičku krve, jež jí stekla po tváři. Cítila však ta vlákna, která se kolem ní obepínala a stahovala ji.

Vběhla přímo do nich. Zápolila s nimi, zmítala se jako muška v pavučině a snažila se vyprostit. Některá vlákna přetrhla, takže se mohla posunout o pár centimetrů dopředu. Pak ještě o kus dál. Už byla skoro na druhé straně sítě červených vláken...

Za nohu ji chytila studená ruka. January z posledního dechu zaječela. Pak ji ta věc v temnotě stáhla dozadu a její hlas umlkl navždy.

1

„Chceš vidět něco hrozného?“

Abby se probudila zbrocená ledovým potem, který jí přilepil oblečení k tělu. Prudce lapala po dechu a zírala do tmy, jež spolkla její pokoj.

Noční můry vždy byly prvním varováním. Přicházely dřív než všechna ostatní znamení – dřív, než se ptáci začali vrhat z oblohy, než zhasly všechny pouliční lampy, než přišly nemoci.

Před mizením.

Natáhla se k nočnímu stolku a otočila k sobě budík. Čtyři patnáct. Pozorovala tikající vteřinovou ručičku, aby se přesvědčila, že hodiny stále jdou. Když nastaly zlé časy, elektronika přestávala fungovat.

Noční můry měla už skoro dva týdny. Tahle však byla nejhorší – vzpomínka na noc v Jessičině domě. Ten den měla na přespávačku dorazit celá skupina děvčat, ale přišla jen Abby. Půl hodiny rozpačitě seděla s Jessikou u jídelního stolu, bez rodičů, a pak Jessica položila tu osudovou otázku.

„Chceš vidět něco hrozného?“

Tehdy Abby poprvé spatřila mrtvolu.

Ale nebylo to naposled.

Nyní měla sucho v ústech. Se zpocenými vlasy přilepenými k zátylku vyklouzla z postele. Když šla ze svého pokoje přes chodbu k tomu sestřinu, zavržala pod ní dřevěná podlaha.

Hope ležela na břiše s jednou rukou nad hlavou, zamotaná do peřiny.

Okno nad její postelí bylo otevřené na škvírku. Hope měla v noci ráda studený vzduch, ale po setmění neměly nechávat žádnou část domu odemčenou – dveře ani okna.

Abby se pohybovala tiše, aby sestru nevyrušila. Zavřela okno a otočila kličkou.

U protilehlé zdi, nedaleko dveří, stál Hopin stůl. Byl pokrytý nejrůznějším vybavením, včetně webové kamery, kruhového světla a počítače, který zvládl editovací programy, jež potřebovala při úpravách svých videí. Elektronika sice začínala být velice nespolehlivá, ale Hope byla stále odhodlaná vybudovat si na tom kariéru. Abby věřila, že by se jí to mohlo podařit.

Když Hope začala zveřejňovat videa, měla dojem, jako by ječela do prázdna. Pár lidí si videa pustilo, ale nikdo jí nedal palec nahoru. Ani nenapsal komentář. Později přiznala, že už to pomalu chtěla vzdát, ale pak ji našli první fanoušci. Ze začátku jen pětice profilů – ale ty se dívaly na všechna její videa a vždy v komentářích prosily o další. A tak natáčela dál. A dál videa sdílela.

Nyní měla skoro dva tisíce sledujících a dostávala malé nabídky sponzorství. Těch prvních pět účtů však vytrvalo.

Povzbuzovaly ji u každého nového videa a ona jim pokaždé poděkovala.

Abby jí neřekla, že jsou ty profily její. Nejspíš jí to nepoví nikdy.

Neslyšně odešla. Na konci chodby měla ložnici jejích matka. Dveře byly pootevřené. Abby se objala rukama, přistoupila k nim a předklonila se.

Tenkými, potrhanými závěsy dovnitř pronikala měsíční záře a dopadala na matčinu siluetu. Seděla na konci postele a zírala do zdi.

I v tom slabém světle Abby rozeznávala její dlouhé, nemyté vlasy. Ostré úhly jejích tenkých rtů. Dlouhý a úzký nos.

Abby nevydala ani hlásku. Dokonce ani nedýchala. Její matka přesto vycítila její přítomnost. Náhle se otočila a její oči se zaleskly ve studeném světle. Abby couvala s jazykem skousnutým mezi zuby.

Nedovolila si další nádech, dokud nebyla zpět ve svém pokoji. Tam se na posteli stočila do klubíčka a přitáhla si kolena k hrudi.

Dnes v noci už neusne. Natáhla se pro svůj mobil a byla vděčná, když se displej rozsvítil jen po krátkém zablikání.

Otevřela skupinový chat pojmenovaný *Zajíci* a napsala:

Je někdo vzhůru?

Odpověděl jí Rhys. **Já tu jsem.** A pak skoro okamžitě připsal: **Jsi v pohodě?**

Vždycky se na to ptal. Úplně pokaždé. Abby si dovedla představit, jak nahrbil ramena a jak mu potemněly oči, jako kdyby vycítil možné nebezpečí. Byl na hrozby citlivější než kdokoli z jejích skupiny. Nikdo z nich je sice nebral na lehkou váhu, ale on byl neustále ve střehu, nepřetržitě ostrážitý.

Abby mu to nezazlívala.

Ne po tom, co Sešívač udělal jeho rodině.

Všechno v pohodě, napsala a znala ho dost dobře, aby si dovedla představit, jak z něj vyprchalo napětí. Zaváhala a pak dodala: **Měla jsem noční můru.**

Já taky, odpověděl. **Je to špatná noc.**

Jo. Abby se překulila a přetáhla si přes sebe peřinu. Fyzicky možná byla v pokoji sama, ale díky skupinovému chatu si nepřipadala úplně opuštěná. Potřebovala je, stejně jako oni ji.

Objevila se další zpráva, tentokrát od Riyi. **Ahoj lidi.** Pak následovalo: **Rhysi?**

Odpověděl jediným otazníkem.

Následovala dlouhá pauza. Riya si svou další zprávu očividně dobře rozmýšlela. Abby ucítila, jak se jí během čekání stahuje žaludek obavami. Spodní půlka displeje krátce zazrníla, ale hned se to vytratilo.

Pak Riya napsala: **Zvládneš teď špatné zprávy?**

Jeho odpověď byla rychlá a rozhodná. **Ano. Co se stalo?** Abbyin neklid se zdvojnásobil.

Myslím, že našli tělo. Dovedla si představit Riyinu tvář, staženou, napjatou a vyděšenou. **Kolem mého domu zrovna projela policie. Mířila na Breaker Street.**

Všichni chvíli mlčeli a vstřebávali tu novinu.

Rhys odpověděl první.

Dobře. Sejdeme se.

2

Abby se doma zdržela už jen na tak dlouho, aby mohla Hope pode dveře strčit vzkaz o tom, kam se chystá.

To bylo jedno z jejich pravidel: Řekni někomu, kam jdeš.

Její stříbrné kolo na ni čekalo opřené z boku o dům. Utíkala s ním na ulici, pak nasedla a vyjela k hlavní silnici.

Když lidé chtěli o Doubtfulu v Illinois říct něco hezkého, prohlásili, že je přátelský k cyklistům. Ve skutečnosti to znamenalo, že místní auta jsou příliš nespolehlivá. Po většinu času fungovala normálně. Jenže občas jim motor bez varování zhasl. Nebo se s kvílením zastavila. Jindy jednoduše vůbec nenastartovala.

Místní mechanici se na takové auto podívali a řekli, že v sobě má šotka. To znamenalo, že na něm nemůžou najít nic porouchaného, ale přesto nefunguje.

A nebyla to jen auta. I telefony byly nespolehlivé. Lampy zhasínaly. Televize zrnily nebo ukazovaly dva kanály stmelelé dohromady, jejich obraz i zvuk proluté do jednoho.

V Doubtfulu se věci rozbíjely snadno.

Kola však ne. Gummy, výplety a brzdy nebyly elektrické, a tak na ně neblahý vliv města nepůsobil. Pokud člověk v Doubtfulu chtěl mít jistotu, že dojede do cíle, vzal si kolo.

Abbyin horký dech se za ní stácel jako kouř. Jela rychle, vzduch proudil kolem jejího těla a nohy se jí zahřívaly námahou. V tu chvíli měla pocit, jako by mohla ujet samotné temnotě. Pouliční lampa za ní zablikala a zhasla jako sfouknutá svíčka. Abby se opřela do pedálů.

Do svítání bylo ještě daleko a okolní domy byly temné. Se zhasnutými světly se občas nedalo poznat, ve kterých domech někdo spí a které jsou už léta opuštěné.

Uháněl k ní nějaký stín, který se jako fantom vynořil z boční ulice. Přiblížil se a po jejím boku s ní vyrovnal tempo. V přerušovaném světle lamp poznala tmavé vlasy a divoké, pozorné oči. Rhys.

Vyměnili si pohledy a pak se opět soustředili na cestu před sebou.

Nejezděte sami. To bylo další pravidlo Zajíců. Rhys mohl jet na Breaker Street přímější trasou, ale rozhodl se pro tu delší, aby se mohl připojit k Abby.

Silnice pod nimi uháněla. Rhys se dokonale přizpůsobil jejímu zběsilému tempu, zůstali bok po boku, společně odbočovali a nakonec se před nimi ze tmy vynořila zrezavělá cedule s nápisem Breaker Street.

Abby z námahy pálily plíce, ale byla to příjemná bolest, která jí říkala, že je naživu a v pohybu. Že má silné tělo. Pomalu přibrzdila, opřela se nohou o asfalt a zahleděla se do ulice před nimi.

Blikala tam modro-červená světla, která ozařovala silnici i vybledlé domy. Napočítali tři policejní vozy a sanitku.

Všechny byly zaparkované šikmo na mrtvém trávníku se suchým šustícím plevellem.

Breaker Street byla plná rodinných domů, ale hned vedle stál pruh průmyslových obchodů: hranatých budov s mřížemi na oknech a plochými střechami. Celou tu oblast postavili zhruba ve stejnou dobu – desítky let před Abbyiným narozením – a od té doby pomalu chátrala.

Rhys jí jemně poklepal na paži, aby upoutal její pozornost, a pak kývl k obchodům na druhé straně ulice. V jejich stínu stály dvě postavy. Riya, malá a napjatá, s pevně zapletenými tmavými vlasy, zvedla na uvítanou ruku do výšky. Za ní byl Connor. Plavé kudrnaté vlasy měl rozčuchané ze spánku a velkými zuby si okusoval spodní ret, jak se snažil ovládnout nervozitu. Abby a Rhys mlčky přejeli přes silnici k nim.

„Je tam žebřík,“ zašeptala Riya, když se přiblížili. I její snědá pleť vypadala v mihotavém červeno-modrém světle majáků bledě a zvláště. Kývla k podniku za nimi. Kdysi tam tiskli reklamní cedule, ale firma zkrachovala už před více než deseti lety. V zamlžených výlohách stále visely poutače, které slibovaly čtyřicetiprocentní slevu na všechno. „Seshora možná uvidíme líp.“

Rhys zvedl oči ke kovovému žebříku připevněnému k zadní stěně budovy. „Dobrý postřeh,“ řekl.

Kola nechali za podnikem, aby nebyla příliš na očích. Obchody na této ulici, na samém okraji města, byly zanedbané už dlouho. Z žebříku se olupovala rez, když po něm Abby lezla, a zdi zaplňoval nespočet prasklin, které se klikatily mezi cihlami pod omítkou jako mapa skrytého města. Když vystoupala až nahoru, přehodila nohu přes nízkou zídku.

Plochá betonová střecha byla takřka prázdná. Zůstalo tam jen listí naváté v koutech, stoh starých beden a opuštěný nábytek, který někdo chtěl očividně vyhodit, ale pak na něj zapomněl. Zídka obkružovala celou střechu jako cimbuří a Abby se zadrženým dechem přešla na druhou stranu, aby měla lepší výhled na ulici.

Na Breaker Street bylo velice rušno. Abby se sehnula a rukama se opřela o zídku. Její tři přátelé zaujali místa vedle ní.

Všechny domy v ulici vypadaly, jako by je postavili podle stejného mustru. Měly sedlové střechy a dřevěné obložení. Zdobily je propadlé verandy a křivé okenice. Trávníky předzahrádek rozdělovaly laťkové ploty.

Kdysi možná bývaly krásné, ale Breaker Street už dávno podlehla zubu času a apatie. Ploty se nakláněly a trávníky žloutly. Na nedaleké zahradě ležely odhozené dětské hračky: tříkolky a malá plastová skluzavka zarostlá plevelem.

Policejní auta stála před jedním z nejhorších domů. Na jeho verandě byly rozestavené květináče, ale v žádném z nich nic nerostlo. Okenice byly popraskané, prkna se uvolňovala a flekaté obložení se olupovalo.

Riya se s napjatým výrazem ve tváři opírala o zídku a drobnýma rukama svírala popraskaný beton. „Kolem toho domu jezdím každý den,“ řekla. „Nikdy jsem v něm nikoho neviděla.“

Opuštěné domy nebyly v Doubtfulu neobvyklé. Nemovitosti tu nepřišly draho, ale bylo tu poskrovnu pracovních míst, která by mohla přilákat nové obyvatele. Po městě zůstaly rozeseté zapomenuté cedule *Na prodej*, oprýskané a křivé jako uvolněné zuby.

Abby si pamatovala, jak ji dříve touha po dobrodružství nutila ty prázdné domy prozkoumávat. Rychle ovšem zjistila, proč to není dobrý nápad. Stávalo se, že tam člověk něco našel.

Z domu vycházely a opět se do něj vracely postavy s baterkami v rukou. Zadní dveře sanitky byly otevřené, ale Abby nepoznala, jestli ve vozu někdo je. Zdálo se, že nejaktivnější jsou policisté. Jejich uniformy a odznaky zachytávaly červeno-modré světlo, ale čepice měli stažené tak hluboko do čela, že žádného z nich nepoznala.

Rhys se jedním předloktím opíral o zídku a tmavými očima sledoval scénu před nimi. „Myslíte, že je tu ten nový policajt?“

Jeden ze zástupců šerifa skoro před šesti týdny odjel z města. Sbalil svoji rodinu, vzal nohy na ramena a ani se neobtěžoval podat výpověď. Město muselo najmout někoho zvenčí. Nově přichází se se svou dcerou údajně nastěhoval jen před několika dny. Abby je ještě neviděla.

„Nedovedu si představit, jaké by bylo zrovna takové uvítání ve městě.“ Connor se prohraboval hromadou opuštěných věcí a pak z ní něco vylovil. Našel kovovou skládací židli, začervenalou rzí. Zatřásl s ní, aby ji rozložil.

„Chytíš z toho tetanus,“ varovala ho Riya, když uslyšela vrzání kovu, nespustila však oči z ulice.

Connor tiše zamručel na souhlas, ale přesto si židli postavil k zídce a posadil se na ni. Jeho bledé kudrnaté vlasy odrážely blikající světlo, takže měly každou chvilku jiný odstín.

„Tamhle,“ sykla Riya a o kousek se zvedla. „Podívejte!“

Zdálo se, že se veškerý ruch v domě soustředí v jediné místnosti. Paprsky baterek se překřížovaly a pronikaly potrhanými závěsy a rozbitými okenicemi.

Abby se natahovala dopředu a zadržovala dech. Věděla, co přijde. Na jednu stranu to nechtěla vidět, ale jiná část jejího já, ta větší a silnější, to vidět *musela*.

Takhle člověk mohl v Doubtfulu přežít.

Musel se dívat. Učit se.

A odhalit pravidla, která ho udrží v bezpečí.

Ve dveřích se objevily postavy, které nesly něco na nosítkách. Na rukou měly pevné rukavice. Dolní poloviny jejich obličejů byly zakryté velkými rouškami. Hlavy otočily na stranu, aby cestou k sanitce viděly na křivou verandu a později i na schody a uschlou trávu. Abby měla dojem, že se nesnaží jen dívat na cestu, ale že se zoufale vyhýbají pohledu na své břemeno.

Tvar na nosítkách zakrývalo velké prostěradlo. Nebyl však dost velký na to, aby to mohl být celý člověk.

Nepochybně to však byla část člověka.

První nosítka těsně následovala druhá. I jejich obsah byl přikrytý. Tento náklad byl větší, ale přesto to nemohlo být celé tělo.

Abby policistům neviděla do obličeje, zahlédla však jejich oči přimhouřené odporem.

„Kdo si myslíte, že to byl?“ zeptal se Connor.

Abby se nedokázala přinutit k odpovědi. Připadalo jí příliš ponuré a kruté diskutovat o tom, které rodině později ráno zavolají.

Čí životy se nevratně změní.

Dveřmi prošla třetí nosítka, na kterých prostěradlo zakrývalo něco menšího než na předchozích dvojích.

Riya se prudce nadechla. „Není to jen jeden.“

Abby se na ni úkosem podívala. Riya měla oči takřka horečnatě lesklé.

„Napočítala jsem tři nohy. Tentokrát našli víc než jen jedno tělo.“

Abby se předklonila a srdce jí prudce bušilo. Pod jejíma rukama se posunuly uvolněné úlomky betonu. První nosítka už zastrčili do sanitky, ale měla dojem, že Riya má pravdu. Ani jeden náklad nebyl celým tělem, ale dohromady tvořily víc než jen jedno.

Strážník s posledními nosítky na verandě zakopl. I z té dálky Abby zaslechla, jak v úleku vyjekl. Nosítka se naklonila a prostěradlo sklouzlo. Jiný policista se honem natáhl, látku zachytil a vrátil ji na místo, ale ne dost rychle.

Spatřila, co leželo pod ní.

Maso. Prošité červenou nití, sešité dohromady.

„To byla...“ Z Connorova hlasu se vytratilo veselí. Promluvil tiše a přiškrceně. „Ruka?“

Ano a ne. Část ruky. A pár dalších věcí.

S hrůzou v očích uhranutě sledovala, jak poslední nosítka strkají do sanitky.

Pak Rhys prudce zvedl ruku a chytil ji za paži. „Vickers,“ zašeptal. Všichni čtyři zareagovali jako jeden a přikrčili se za zídskou.

Rhys nemusel vysvětlovat, co má na mysli.

Byl tam Charles Vickers.

Samozřejmě že tam byl.

Byl u každého místa činu, u každého nalezeného těla. Často ještě dřív, než dorazila policie.

Na střeše podniku je halila tma. Abby pomalu a se zadržným dechem vystrčila hlavu nad zídku, aby se mohla podívat.

Charles Vickers seděl na verandě naproti místu činu. S rukama v klíně se pohupoval v houpacím křesle. Světlé,

na temeni řídnuoucí vlasy měl úhledně učesané a na sobě měl jeden ze svých typických námořnický modrých svetřů se spletíým vzorem. Vypadal, jako by si jen šel na chvíli odpočinout ven.

Jenže to nebyl jeho dům. Charles Vickers bydlel na opačném konci města na Stokes Lane.

Patrně mu nevadilo, že sedí v cizím křesle na cizí verandě a přes ulici pozoruje místo činu.

„Jak dlouho už tam sedí?“ zeptala se Abby, přestože věděla, že nikdo z nich nezná odpověď.

Verandu zakrýval stín a Vickers měl tmavé oblečení. Ani by ho nepostřehli, nebýt pomalého rytmického pohybu křesla, které se zvolna kolébalo sem a tam.

Mohl tam být, už když s Rhysem na kolech projížděli ulicí. Mohl tam sedět ve tmě a sledovat je.

„Už si ho všimli,“ zašeptala Riya.

Dva policisté pomalými, odměřenými kroky přecházeli přes ulici osvětlenou blikajícími majáky. Jeden z nich se postavil uprostřed silnice s rukama na bocích a rozkročenýma nohama. Jeho kolegyně pokračovala ještě o pár kroků dál, než se taky zastavila a Vickerse oslovila.

„Určitě to nahlásil on,“ zamumlala Riya.

„Co?“ zeptal se Connor.

Riya mluvila napjatým hlasem. „Jak jinak by se dozvěděli, že tam jsou těla? Kdo by ve čtyři ráno prolézal opuštěné domy? Vickers to nastražil, pak je zavolaal a posadil se, aby se mohl z první řady dívat, jak ohledávají místo činu.“

Dávalo to až příliš dobrý smysl. *Je čím dál odvážnější.*

Jejich rozhovor neslyšeli, ale trval celou věčnost. Vickers byl klidný jako vždy a houpal se v křesle, zatímco mluvil. Nakonec se postavil.

Neměl hrozivou postavu. Nebyl vysoký a nesnažil se budit strach. Dokonce i v létě většinou nosil pletené svetry nebo větrovky. Ramena měl shrbená. Vystupoval nenápadně a rozvážně jako nějaký středoškolský učitel, terapeut nebo trenér.

Dokud člověk nespatrił jeho úsměv. Drobný, mrazivý a plný nevyřčených tajemství. Jako by znal nějaký vtip, kterému nikdo jiný nerozuměl. Jako by se všem vysmíval přímo do očí.

Když sestupoval z verandy, měl na rtech přesně tenhle úsměv. Oba policisté o krok ustoupili. Něco jim řekl, zvedl ruku na pozdrav a odvrátil se.

„Určitě mu nařídili, aby šel pryč,“ řekl Connor ochraptěle. „Podívejte, už odchází.“

Charles šel po popraskaném chodníku směrem ke konci Breaker Street a tam odbočil na hlavní ulici. Už skoro minul podnik, na jehož střeše se krčili, když se zarazil.

Abby se bolestně sevřelo srdce. Charles Vickers stál skoro přesně pod jejich úkrytem. Zaklonil hlavu a zvedl k nim oči. Věnoval jim jeden z těch drobných, vědoucích úsměšků.

Všichni se odtáhli. Abby se ramenem přitiskla k betonové zídce. V zátylku cítila Riyin horký a mělký dech.

Charles Vickers se usmál o trochu víc a nepatrně odhalil řadu malých dokonalých zubů. Pak se otočil a pokračoval dál po chodníku, až zmizel hlouběji ve městě.

Abbyina krev vířila až příliš rychle. V krku ji bolelo. Vickers už byl sice pryč, ale stále se nemohla uvolnit.

Riya zasténala a opřela se zády o zídku. Zřejmě jí nevadilo, že sedí v tlejícím listí a zapomenutých odpadcích. Connor se bázně znovu posadil na zrezlou židli, roztáhl

nohy do stran a jednu ruku si přitiskl na hrudník, kde i jemu srdce bilo jako splašené.

„Sešíváč.“ Riya to slovo vyplivla jako nadávku. „Našli další těla a policie ho stejně nechala jít. Zase.“

Abby se ohlédla k domu, z něhož vynesli ostatky. Dva policisté, kteří mluvili s Charlesem Vickersem, se vrátili ke svým kolegům. Jiný strážník kolem budovy uvažoval policejní pásku. Nejspíš tam zůstane, uzly se uvolní a plast zpuchří. Nakonec se páska roztrhne na kousky a ztratí se v bahně a křoví. Stejně jako všechny ostatní.

Potrhaná pavučina zapomenutých policejních pásek po celém městě.

Sanitka nastartovala, její motor hluboce zavrňel a chystal se odvézt těla pryč.

„Aspoň že jsme to viděli,“ řekl Connor. Zaváhal a nevěříčně svraštil obočí. „To jsme chtěli, že jo? Mohli byste mi připomenout, proč přesně jsme to vidět *chtěli*?“

„Znalosti tě udrží v bezpečí,“ řekla Riya, čímž citovala jedno z jejich pravidel. Zavřela oči a zašklebila se. Pozorně tu scénu sledovala a Abby věděla, že si v duchu přehrává pohled na kusy lidského těla sešitého červenými nitkami schované pod prostěradlem.

„Jo, to chápu.“ Connor se opřel a židle pod ním zasténala. Široké rty roztáhl v omluvném úsměvu. „Ale taky máme to pravidlo nechodit ven potmě. A podívejte se, kde teď všichni jsme.“

Riya mávla rukou a zašklebila se ještě víc. „Máš pravdu, ale tohle je ranní noc.“

„Jaká... noc?“

„Nevšiml sis, jak se od sebe liší?“ pootevřela jedno oko, aby ho viděla. „Pozdě v noci je to jiné než hodně brzy ráno.“

Ve čtyři ráno si můžeš jít zaběhat a lidi si pomyslí, že jsi jen trochu moc posedlý vlastním zdravím. Ale jdi si zaběhat o půlnoci a... no. To by bylo divné, že jo? Prostě by to nebylo normální.“

Chvilí jen seděli a nechali se obklopit tichem.

Pak Connor řekl: „Abych byl upřímný, nepříjde mi, že je tohle město stavěné na normální věci.“

Napětí z předchozí hodiny povolilo jako přetržená gumička. Abby se předklonila a rozesmála se, přestože ji stále bolelo na hrudi.

Dokonce i Rhys po jejím boku dovolil, aby se mu koutky rtů pozvedly v letmém, těžko postřehnutelném úsměvu.

Nevídala ho často, ale vždycky si toho vážila. Rhys se skoro nikdy neusmíval.

„Víš, co myslím,“ pokračovala Riya a významně pozvedla obočí. „Nikdo by neměl být venku po setmění. Ale je rozdíl mezi stmíváním a svítáním. A když už musíme vyjít z domu, mělo by to být v druhé polovině noci.“

Abby věděla, co se Riya snaží říct. Na vzdáleném horizontu se už vynořovaly první nesmělé náznaky rána. Světlo přinášelo bezpečí. Největší bezpečí, v jaké mohli obyvatelé Doubtfulu doufat.

A vždycky bylo lepší, když se denní světlo blížilo, než když se vytrácelo.

Jejich veselí bylo krátké a takřka zoufalé.

Pak se Abby skoro proti své vůli zeptala: „Má ještě někdo noční můry?“

„Jo,“ řekl Connor. „Za poslední týden tři.“

„Mně se nezapíná televize,“ řekla Riya. „A rádio zní divně. Už to zase začíná být zlé.“

Ozvalo se vteřinové houknutí policejní sirény, než ji řidič zase vypnul. Jeden z hlídkových vozů odjížděl za sanitkou.

Už to zase začíná být zlé. Kdyby se koloběh v Doubtfulu řídil jakýmkoli logickým vzorcem, mělo by objevení těla být jeho vyvrcholením. Poslední ranou. Nikdy to tak nebylo. Když se věci zhoršovaly, znamenalo to další zmizení. A to brzy.

„Nezapomínejte na pravidla,“ řekl Rhys. Hlas měl mírný, ale všichni se k němu otočili. „A držte se dál od Vickerse.“

Abby si vzpomněla, jak k nim Vickers pozvedl zrak a jak červeno-modré majáky ozářily ten jeho tajnůstkářský úsměv. Vypadal, jako by ho to *potěšilo*. Abby přeběhl mráz po zádech a přitáhla si bundu blíž k tělu.

Rhys pokračoval. „Pokud se někdo z vás někde ocitne o samotě s Vickersem, zavolejte mi. Kdybyste se necítili v bezpečí, zavolejte mi. Je jedno, kde nebo kdy, přijedu za vámi.“

Tenhle slib jim dal už dřív a Abby věděla, že patří jim všem. Ale když to teď říkal, díval se přímo na ni.

Srdce se jí podivně, nepříjemně pohnulo. V jeho přítomnosti se jí to občas stávalo. Jako by špatně odhadla, kolik schodů před sebou má, a došlápla do prázdna. Žaludek jí poklesl a zadrhl se jí dech. Následovaly mírně rozjařené a mírně šokované pocity, jak tělo opět nabývalo rovnováhy.

Odvrátila se a zahleděla se na rychle blednoucí hvězdy nad hlavou. Nechtěla o těch pocitech přemýšlet, ani o tom, co by mohly znamenat nebo kam by ji mohly dovést, kdyby jim naslouchala.

Beztak nemělo smysl nad takovými normálními věcmi dumat: v Doubtfulu nic nemělo šťastný konec.

3

POHŘEŠOVANÁ

To slovo bylo napsané obrovskými kapitálkami, tučné a černé. Bylo umístěné pod fotografií ženy s blondatými vlasy staženými do vysokého culíku. Zřejmě byla mladá, jen devatenáctiletá nebo dvacetiletá, a měla obrovský úsměv, který na kontrastní černobílé fotce vypadal až příliš zářivě.

Jenny zírala na ten leták a rukama pevně svírala popruhy svého batohu.

Bylo neskutečné vidět tenhle snímek na vlastní skříňce. Ještě neskutečnější byly nejnovější zprávy, které cestou do školy slyšela v rádiu.

Tohle je ta mrtvá holka, kterou našli včera v noci.

Že jo?

Jenny se otočila. Měl to být její první den na střední škole v Doubtfulu. Už jen ten samotný název v ní nevyvolával velkou důvěru. Přijela brzy, aby měla čas zjistit, jaké má hodiny, ale na chodbách už bylo rušno, rozléhaly se

jimi šouravé kroky a zněly v nich unavené, krátké konverzace.

Plakátu si zjevně nikdo nevšímal.

Copak se to ještě nedoslechli? Neslyšeli o zločinu, ke kterému došlo jen patnáct minut od školy? Její otec toho moc neřekl, ale z toho, jak během ranní jízdy do školy zatínal zuby, poznala, že to bylo zlé. Byl v práci teprve třetí den a už ho povolali na místo činu.

Fotka mrtvé dívky se na Jenny usmívala z půl tuctu různých míst. Nejspíš teprve nedávno dokončila tuhle školu a teď byly letáky s její tváří nalepené na skříňkách, nástěnkách i holých částech zdí.

POHŘEŠOVANÁ

January Spallingová

Máte-li jakékoli informace, kontaktujte
prosím doubtfulskou policejní stanici.

A nebyl to jediný plakát pohřešované osoby. Cestou do školy Jenny zahlédla dva další a třetí objevila dál v chodbě. Na každém byla jiná fotka, jiná tučná písmena, jiné jméno, ale celkově podléhaly tomu samému formátu.

A nikomu na tom patrně nezáleželo.

Lidé do ní strkali. Studenti otevírali své skříňky a na letáky nalepené na dvířkách se ani nepodívali.

Jako by to bylo v pohodě.

Jako by to bylo *normální*.

Jenny tuhla krev v žilách. Na první pohled se ta střední škola nijak zvlášť nelišila od té, kterou navštěvovala v New Yorku. Byla o něco starší. Jednotvárnější. Dvě světla na chodbě nesvítila. Nic z toho by ji nemělo vyvádět

z míry, ale na tom městě bylo jednoduše něco, co jí ne-
sedělo.

Strhla leták ze svojí skříňky, složila ho a strčila si ho
do batohu.

„Jestli na tom trváš, můžeš použít levný bílý toastový
chléb za dolar, ale já dosahuju lepších výsledků s kvalit-
nějším chlebem za dolar padesát,“ prohlásil Connor.

Seděli pod rozložitým dubem nedaleko pletivového
plotu. Ponurá školní budova stále dominovala jejich vý-
hledu, ale byli od ní tak daleko, jak to jen šlo, aniž by
přímo opustili školní pozemky.

Abby ten strom milovala. Na obědy se tam scházeli
už celá léta. Dokonce i v mrazivé zimě jí to přišlo lepší
než ošuntělá problikávající světla a zatuchlý pach jídelny
nebo studená betonová schodiště, na nichž jedli někteří
z ostatních studentů.

Seděla zády opřená o kmen stromu, Rhys byl po jejím
boku a Riya a Connor vedle něj. Riya měla černé vlasy
pečlivě zapletené do copu, který jí spadal na lakrosovou
uniformu. Abby věděla, že na konci tréninku bude ten
hedvábně lesklý cop matný, zpocený a rozčuchaný. Riya
se ve většině oblastí života chovala dokonale vyrovnaně,
ale do sportu se vrhala se zuřivostí, jaké se dokázal vyrov-
nat jen málokdo.

Connor, kterému na hlavě vlály bujně kudrnaté vlasy,
otevřel něco, co připomínalo skříňku na náradí, a pomalu
a s chirurgickou přesností si z ingrediencí uvnitř chystal
oběd. Přes předloktí si jako číšník přehodil ubrousek a na

papírový tácek vachrlatě vybalancovaný na jednom z kořenů stromu položil dva plátky bílého chleba.

„Takže, tajemství dobrého sendviče se šunkou a sýrem spočívá ve vypátrání toho nejkvalitnějšího průmyslově zpracovaného masného produktu, jaký se ve vašem místním obchodě s levnými potravinami prodává.“ Connor významně pozvedl prst. „Já mám rád, když ten můj obsahuje přinejmenším třicet procent opravdového vepřového.“

„Nemůžeš si prostě donést hotový oběd?“ zeptala se Riya, která už se do svého jídla zakousla a v koutku úst měla šmouhu od omáčky.

Connorův obličej se napjal hrůzou. „Celé hodiny by se potil v krabici na oběd a chléb by byl úplně blátivý, jak by do něj zatekla hořčice.“

„Samozřejmě,“ povzddechla si Riya.

Abby měla svou krabičku na oběd vedle sebe. Byla stará a vyrobená z odolného kovu. Na embosované přední straně byl vytištěný obrázek lesní scény, na níž zpoza stromů vykukovala lesní zvířátka.

Box už začínal být dětinský. Před dvěma lety se pokusila koupit si za své drahocenné úspory nový, ale když si do něj měla zabalit jídlo, najednou jí bylo líto ten starý plechový vyhodit.

Byl to poslední dárek, který dostala od táty. Jedna z posledních pěkných vzpomínek, které na něj měla, než se pokusil postavit Charlesi Vickersovi.

A tak se ta krabička stala jednou z příliš mnoha hořkosladkých drobností, které v životě měla. Každý den ji při pohledu na ni zabolelo u srdce. Ale ještě víc by ji bolelo ji zahodit.

Krátce se prsty dotkla vybledlého obrázku a pak box otevřela. Uvnitř byly dva sendviče naskládané na sebe a dvě jablka. Vzala ten horní a pak se podívala na Rhyse.

Ten si žádný oběd nedonesl. Rána pro něj byla náročná. Občas nezvládl nic víc než jen vyjít z domu. Velice často na všechno ostatní zapomněl, dokonce i na jídlo.

Postrčila box k němu. „Omylem jsem si toho nachystala příliš. Pomož mi s tím.“

Pohlédl na sendvič a pak na ni. „Oba víme, že to není pravda.“

Naklonila se k němu, strčila do něj ramenem a na vteřinu se vrátila do okamžiku, kdy se takhle dotkli poprvé. Bylo to během přestávky na prvním stupni, když oběma bylo pět a byli rozesmátí a vyčerpaní z toho, jak společně závodili na prolézačkách. Tenkrát si Rhys ještě pamatoval, jak se smát.

„Sněz ten sendvič. Jestli odmítneš, nebude se ti to líbit.“

„Vážně?“ Pobaveně o chlup pozvedl jedno obočí. „Ty mi vyhrožuješ?“

Nedokázala se ubránit úsměvu. „Je to obrácená šikana. Musíš si vzít můj oběd, nebo tě zbiju.“

„Jak násilné,“ řekl, ale v jeho hlase byl náznak vřelosti.

Dvakrát neodbytně postrčila box k němu – ťuk, ťuk – a on si sendvič konečně vzal.

„To jablko taky,“ řekla a odmítla zmírnit pronikavost svého pohledu, dokud nepřijal i to.

„Děkuju,“ zamumlal a to jediné slůvko ji v srdci zahřálo jako horké uhlíky.

Connor si jich nevšímal a pokračoval se svým servírovacím rituálem. Položil na šunku plátky sýra a opatrně je posunul, aby zakryly co největší část chleba. „Cílem je

vytvořit vyváženou chuť. Dnes spáruji své jídlo s vynikající lahvičkou pomerančového džusu z koncentrátu. Jistě si povšimnete, že je to odvážná kombinace chutí...”

„Jestli si nepospíšíš, nebudeš mít čas to sníst,“ namítla Riya, která už dojedla a papírovým ubrouskem si otírala prsty.

„Prosím.“ Zvedl jednu ruku, aby ji požádal o ticho. „Neruš umělce při práci.“

Prsty na ruce ohnul příliš daleko dozadu, každý kloub měl mnohem ohebnější než Abby.

Ve dvanácti letech mu diagnostikovali EDS. To znamenalo, že mu šlachy nedržely kosti pohromadě tak, jak by měly. Byl hyperflexibilní a extrémně náchylný k poraněním. Učitel tělocviku navrhl jeho rodičům, aby navštívili specialistu, protože už nemohl ignorovat, kolikrát si zvrtl kotník, něco si vykloubil nebo si přivodil nevysvětlitelné modřiny.

Connor uměl natáhnout paže rovně a pak je ohýbat v loktech dozadu, až je měl o dvacet stupňů dál než všichni ostatní. Byl to jeho oblíbený trik, který používal, když chtěl někoho ohromit.

Neměl by to ale dělat. Šlachy měl oslabené, a tak mu klouby musely držet pohromadě především svaly. Ty však nebyly stavěné na to, aby je tolik natahoval. Jednou Abby přiznal, že když předvádí svoji flexibilitu, po celý zbytek dne ho ruka pobolívá.

„Hej,“ řekla Riya a nečekaně se vzpřímila. „Hele, to je ona.“

„Kdo?“ Abby vzhledla od svého napůl snědeného sendviče.

„Ta nová holka.“

„Aha.“ Connor natáhl krk a zastínil si přimhouřené oči.
„Vypadá super.“

Riya ji upřeně pozorovala. „Je super. Vážně, vážně je. Krátce jsem ji potkala,“ vysvětlila. „Dřív. Teda, viděla jsem ji. Úplně jsme se nepotkaly. Ani jsme spolu nemluvíly. Nebo... Jo.“

Nebylo těžké ji najít, přestože se na travnatém hřišti hemžily skupinky studentů. Bundu, kalhoty i boty měla černé, ale vzala si zářivě oranžové tričko, které s jejím okolím pozoruhodně kontrastovalo.

Barvy v Doubtfulu z nějakého důvodu nikdy nevydržely dlouho. To oranžové tričko bylo nejzářivější věcí široko daleko. Pokud si však nová holka uvědomovala, jak moc vyčnívá, patrně jí to nevadilo. Její postoj vyzařoval tiché sebevědomí. Stála s jednou rukou v kapse a rozhlížela se po skupinkách trousících se po pozemcích školy. Jako by něco hledala. Očima přistála na Zajících schovaných ve stínu stromu.

„Neslyšela mě, že ne?“ Riya ztišila hlas do šepotu. „Ale ne, ne, ne.“

Kráčela k nim. Vlasy se jí při každém kroku nepatrně zhouply. Šla cílevědomě, jako by našla přesně to, co hledala. Zastavila se s rukama v kapsách, rozkročenýma nohama a hlavou mírně nakloněnou na stranu. Mrkla na ně a řekla: „Ahoj, já jsem Jenny.“

„Abby,“ představila se Abby a pozvedla ruku na pozdrav. Pak ukázala na své přátele. „Rhys. Connor. A Riya.“

„Líbí se mi tvoje všechno,“ vyhrkla Riya.

Následovala vteřina trýznivého ticha. Potom Jenny s přimhouřenýma očima a pochybovačným tónem řekla: „Díky.“

Riye se po tváři rozlil hluboce rozpačitý ruměnec. Nedomáhala se nikomu z nich ani podívat do očí. Abby jí krátce, povzbudivě stiskla rameno a pak se otočila zpět k Jenny. „Můžeš si dát oběd s námi,“ nabídla.

To nebylo žádné jejich oficiální pravidlo, spíš jen nepsaná dohoda. V Doubtfulu bylo nebezpečné být sám. Pokud člověk zahlédl někoho osamělého, měl se pokusit pozvat ho do skupiny.

„Můžu ti udělat sendvič,“ přidal se Connor a ukázal na ten svůj. „Obsahuje šťavnatou vojtěšku, kterou jsem dnes ráno čerstvě sklídl ze sklenice na kuchyňské lince.“

„Díky,“ řekla Jenny zrovna tak pochybovačně. „Ale nezdržím se u vás dlouho.“

Jenny je přelétla pohledem. Abby si jejich skupinku dovedla představit z jejího úhlu pohledu. Connor, vyhublý čahoun podobný hmyzu, ale s tak velkým úsměvem a tak zvučným hlasem, že nemohl nikoho vystrašit. Riya, které už z tváří vyprchávala červen, byla drobounká, upjatá a dokonale upravená ve své uniformě na lakros. A Abby, bledá a neodbytná. Velice často jí říkali, že má až příliš upřený pohled.

A nakonec Jennyin pohled spočinul na Rhysovi. Snažila se ho odhadnout.

Letmým pohledem se o něm nedalo zjistit mnoho. Nedával najevo svou náladu ani své myšlenky. Lidé se mu obvykle vyhýbali. Mysleli si, že vypadá hrozivě. To bylo pro každého, kdo ho doopravdy znal, směšné. Rhys nebyl nebezpečný.

Ne – Abby se musela opravit. Byl nebezpečný *jen* *vzácně*.

Máloco ho rozčílilo. Posměšky i urážky snášel netečně. Kluci ze školy po něm jednou házeli baseballové míčky a on sebou skoro ani necukl.

Jen jednou ho viděla vystartovat: když ji Sam Gunner udeřil hokejkou do obličeje a rozsekl jí ret. Tehdy tekla krev. Nejen z Abbyiných úst, ale i ze Samova obličeje a Rhysových rukou.

Od té doby nechávali ostatní studenti jejich skupinku na pokoji.

Rhys Jenny opětoval pátravý pohled. Ona hodnotila jeho a on si měřil ji. Jen málokdy mluvil, ale neustále všechno sledoval. Byl ve střehu.

Vždycky byl připravený své přátele bránit.

Pak Jenny přerušila oční kontakt a zhluboka se nadechla. „Můžu se vás na něco zeptat? Víte, kdo je January Spallingová?“

„Jo, víme,“ řekl Connor s trochu větším potěšením, než by se Abby líbilo. „Ta pohřešovaná holka. Teda, teď už mrtvá holka. Pracovala na poště.“

Riya jim ráno pověděla, kdo to byl. Riyina matka vedla malou doubtfulskou poštu a oznámili jí, že její zaměstnankyně se už do práce nevrátí. January Spallingová se v té době pohřešovala už bezmála tři měsíce.

Jenny pozvedla obočí. Nepromluvila, ale vyčkávavým mlčením ho vybízela, aby pokračoval.

„Včera v noci našli její tělo.“ Connor, který si vždycky rád povídal, položil na svůj sendvič druhý plátek chleba a kriticky si svůj výtvar prohlížel. „Ji a kus někoho jiného.“

„Cože?“ Jenny přistoupila o půl kroku blíž. Zjevně si k nim nechtěla přímo sednout, ale dřepla si a zapřela se předloktími o černé džíny. „Bylo tam i druhé tělo?“

„Jo, nepochybně. Ale ne celé tělo. Jenom polovička. Pořád nevědí, kdo to byl.“ Connor pomalu otáčel papírovým

táckem, aby si svůj oběd zkontroloval ze všech stran. „Celé je to docela šílené.“

Jenny nejistě přimhouřila oči a zahýbala čelistí.

Abby se předklonila a pokusila se mluvit jemným tónem. „Už jsi slyšela o Sešívačovi?“

„Ne.“

„Dobře.“ Abby si olízla suché rty. „Doubtful není bezpečné místo. Lidé... se tu ztrácejí. Občas lidé... umírají.“

Jenny zůstala ve střehu. „Nemusíš mi mazat med kolem pusy.“

„Někdo lidi v Doubtfulu zabíjí,“ upřesnila Abby. „A dělá to už hodně dlouho.“

Connor přikývl. „Sešívač.“

„Tvůj táta pracuje u policie, takže ti nejspíš bude moct říct víc,“ pokračovala Abby. „Ale měla bys dělat pár věcí, aby ses udržela v bezpečí. Zamykej si okna i dveře a po setmění nechod ven.“

„Snaž se nikam nechodit sama.“ Riye, která se jim stále vyhýbala pohledem, se už částečně vrátila řeč. Připojila se k Abby v recitování jejich pravidel. „Než odejdeš z domu, vždycky někomu řekni, kam jdeš.“

„Drž se hlavně na místech, kde je spousta lidí,“ pokračoval Connor. „Zkus se moc nespoléhat na elektroniku. Rozbítí se. A především...“

Rhys to dokončil za něj: „Drž se dál od Charlese Vickerse.“

Jenny vypadala, jako by vrostla do země. Obočí měla stažené nízko, ale oči měla vykulené a pozorné. „Kdo je Charles Vickers?“

„Sešívač,“ řekl Connor. „On je to poslední, co před smrtí uvidíš.“

Na vteřinu se na pozemky školy sneslo hrobové ticho. Listí nad jejich hlavami ševalilo a znělo jako tisíce prstů jemně ťukajících do okna, jako by prosilo, aby ho pustili dál.

Pak se Jenny zaklonila, zhoupala se na patách a v pochmurném úsměvu vycenila zuby. „Chápu to. Tohle děláte nováčkům, že jo?“

Abby si vyměnila pohled s Rhysem.

„Snažíte se mi nahnat strach? Vystrašit mě?“ Jenny vstala a zařala zuby. „Strčte si to někam.“

„Nesnažíme se tě vystrašit,“ zavolal Connor, když se odvrátila. „Chceme tě jen varovat!“

Ignorovala je a vykročila přes řídkou trávu směrem k budově školy.

Connor si povzdechl a nahrbil se. I jeho vlasy jako by nepatrně povadly. „Tohle jsme zvorali, že jo?“

Abby se za ní dívala. „Určitě se ji pokusí varovat ještě někdo další. Někdo, komu uvěří. A mezitím... na ni dohlédneme. Jen pro jistotu.“

Riya zasténala a přitiskla si obě ruce k obličejí. „Proč jsem jí tohle řekla? Nikdy jsem se neměla naučit mluvit.“

„Upřímně? Udělala jsi na mě dojem.“ Connor konečně zvedl svůj sendvič a polovinu ho snědl jediným mocným kousnutím. Mluvil s plnou pusou a vyboulenými tvářemi, zatímco žvýkal. „*Miluju tvoje všechno*, to je asi nejodvážnější pokus o flirtování, jaký jsem kdy slyšel.“

Riya zasténala hlasitěji, skulila se na zem a zabořila obličej do spadaného listí.

4

January Spallingové bylo devatenáct let, když zemřela. Na základní i střední škole měla slušné známky a v předmětech s humanitním zaměřením vždy zazářila, ale nejvíce vynikala ve zpěvu.

Krátce po maturitě dostala práci na poště, doplňovala police a přijímala platby. Spořila si, aby si mohla pronajmout pokoj v Kalifornii. Chtěla ze svého rodného města uniknout. Myslela si, že by mohla prorazit jako zpěvačka.

Většina lidí v Doubtfulu snila o tom, že jednoho dne odjede.

Málokomu se to povedlo.

January Spallingovou nahlásili jako pohřešovanou, když jednoho dne ráno nedorazila do práce. Její matka ji viděla odcházet z domu v osm čtyřicet s kabelkou přes rameno.

Pracovala jen deset minut od svého bydliště. Doručovatel ji zahlédl na konci její ulice. Její matka i řidič se shodli na tom, že se navenek chovala normálně.

Pak už ji nikdy nikdo neviděl.

O pět dní později se na okraji lesa, dvacet minut chůze od jejich domu a opačným směrem od její práce, našla její kabelka. Vypadala, jako by ji tam v předchozích dnech někdo zahodil, a byla poškozená od vody. Její obsah – kreditní karty, telefon, hotovost – zůstal nedotčený. Jedinou známkou toho, že s ní manipuloval někdo cizí, bylo dvacet centimetrů dlouhé tenké červené vlákno s uzlem, které bylo umístěno uvnitř.

O tři měsíce později se většina těla January Spallingové našla v opuštěném domě na Breaker Street poté, co tam policii navedl anonymní tip. Byla rozřezaná na kusy a sešitá dohromady s druhou, zatím neznámou obětí. Červená nit, která těla spojovala, byla ze stejného materiálu jako ta nalezená v její kabelce.

Tato fakta se Abby točila v hlavě. Nic moc se z nich nedozvěděla. Většina zmizení probíhala stejným způsobem – policie odhalila nějaké důkazy, pár věcí bylo nepopiratelných, ale zůstávalo tolik prázdných míst, že nikdo neměl dojem, že by tomu skutečně rozuměl. January Spallingová věděla o Charlesi Vickersovi. Věděli o něm všichni z města. Jak se k ní tedy mohl dostat, aniž by někdo něco spatřil nebo zaslechl?

„Ahoj,“ zavolala Abby, když přišla domů.

„Jsem nahoře!“ zavolala z patra Hope.

Když Abby přišla domů, vždy ze všeho nejdřív kontrolovala, že je Hope v pořádku. Děsila se dne, kdy jí na pozdrav neodpoví.

Z patra se ozývaly duté rány: Hope ve svém pokoji něco dělala. „Abs,“ zavolala. „Natáčím video. Můžu si půjčit tvoje modré tričko?“

Abby hodila školní tašku na křeslo v obývacím pokoji a protáhla se. „To s krajkou? Jasně.“

„Díky!“ Hope se rozzářila a zmizela nad schody. Už to krajkové tričko měla na sobě a Abby se musela zasmát.

„Dařilo se ti?“ zeptala se.

„Elektronika děsně zlobí. Jednu část jsem musela natočit třikrát, jen aby se to uložilo.“ Hope měla mikádo s růžovými a fialovými melíry. Část vlasů si svázala v zátylku. „Vážně bych to chtěla zveřejnit dneska večer.“

Hope byla v Doubtfulu anomálií. To město zabíjelo sny a odsávalo barvy, ale Hope tomu všemu vzdorovala. Bojovala s nevyzpytatelnou technikou mnohem déle, než by Abby dokázala snést, a opakovaně si barvila své přirozeně slámové vlasy. Navíc žila s čiperností, která by každého jiného člověka k smrti vyčerpávala.

Spousta lidí snila o tom, že z Doubtfulu odjede.

Jen hrstce se to podařilo.

Její sestra by však mohla být jednou z těch vzácných výjimek.

Abby spořila už celá léta. Dolar tady, peníze na oběd támhle. To všechno schovávala do dřevěné krabičky v zadní části šuplíku. Už hodně dlouho si úspory nespočítala, ale myslela si, že by to mohlo stačit aspoň na měsíční nájem někde jinde, aby mohla dát Hope šanci.

Musela je jen udržet v bezpečí – a pohromadě –, dokud Hope nedosáhne plnoletosti.

Její mladší sestra se nad schody točila, až kolem ní vlála sukně. Očividně si dnes dala na svém zevnějšku záležet. Náladu jí nezkazila dokonce ani neposlušná elektronika.

Abby zaváhala. V domě bylo nezvyklé ticho. „Už jsi viděla mámu?“

Hope se s klopýtnutím zastavila. „Když jsem přišla domů, byla vzadu na zahradě. Kopala. Od té doby jsem ji neviděla.“

„Jasně.“

Hope zmizela zpět ve svém pokoji a Abby přešla do kuchyně. Z okna nad dřezem byl výhled na zahradu za domem. Byla to houština nestříhaných keřů a popínavých růží, jejichž pichlavé šlahouny vlály ve větru.

Její matka už tam nebyla. Ale zůstaly po ní hromady čerstvé hlíny – dvě kupy vedle díry, kterou vykopala.

Abby si dovedla představit, jak tam matka dřepí v tenké noční košili, pod kterou se rýsují její kosti, rukama umazanýma až po lokty drápe a hrabe čím dál hlouběji do země a zoufale se snaží k něčemu dostat. Byla to jen jedna z osmi jam, které už celé týdny zvětšovala.

Abby se odvrátila. V lednici měly jídlo od včerejška – zapečené těstoviny s tuňákem, které včera uvařila podle staré kuchařky s vybledlými stránkami. Nabrala trochu na talíř a strčila ho do mikrovlnky.

Díry byly další špatné znamení. Jejich matka je rozšiřovala, když se věci začaly obracet k horšímu. Nevyzpytatelná elektronika. Noční můry. A teď i díry. To všechno ukazovalo stejným směrem.

Někdo bude brzy unesen.

Mikrovlnka zapípalá. Abby vytáhla talíř ven, položila na něj lžíci a odnesla ho nahoru.

Hopina ložnice byla nalevo. Přes tenké dřevo dveří byl slyšet její veselý, nadšený hlas, jak mluvila do webkamery. Abbyiny dveře byly napravo.

Na konci chodby se nacházela hlavní ložnice. Dveře byly stále pootevřené stejně jako brzy ráno. Závěsy zůstaly zatážené a uvnitř byla tma.

„Mami?“

Abby zaváhala, čekala, ale nikdo jí neodpověděl.

Matčiny nálady se měnily a plynuly jako příliv a odliv. Povětšinou byly ty výkyvy pomalé a předvídatelné. Ale občas, když Abby nedávala pozor, se mohly změnit tak prudce, až ji zaskočily.

Když máma měla dobrou náladu, snědla všechno, co dostala na talíř. Abby jí mohla pomoci se umýt. Vyčesat jí prořídle vlasy a zaplést je do úhledného copu.

Ale když se rozzlobila...

Jámy na zahradě byly špatným znamením. Ale možná má pořád dost času donést jí trochu jídla a ještě chvíli bojovat s její přišernou vyhublostí.

Strčila loktem do dveří a předklonila se. Hlavní ložnice byla temná, zaprášená a zatuchlá. Abby natáhla talíř před sebe jako smírčí oběť. Svou matku nikde neviděla. „Mami? Dáš si něco k jídlu?“

Stále žádná odpověď.

Abby udělala krok dál do pokoje.

Vedle dveří ležel tác s jídlem. Studená ovesná kaše a miska nakrájeného jablka a půlměsíček pomeranče. Nechala ho tam ráno předtím, než spolu s Hope odešla do školy.

Po jídle lezly mouchy. Jablko zhnědlo a slupka se na okrajích odlupovala. V ovesné kaši se něco kroutilo. Abby se v přítmí zamračila a napjala zrak. Červi? To jídlo tam ještě nebylo dost dlouho na to, aby v něm mohli být červi...

Najednou si v duchu představila matku, jak se hrbí nad miskou a šťourá se v bolácích na své kůži. Vytahuje z nich po jednom červy a hází je do jídla. A pak je do jídla dlouhým, hbitým prstem zamíchává.

Něco zarachotilo a Abby zvedla zrak.

Mezi šatní skříní a zdí byla úzká mezera. Maximálně třicet centimetrů. Ale v tom stísněném prostoru se lesklo jedno vykulené oko.

„Mami,“ zašeptala Abby vyschlými ústy. Natáhla před sebe talíř. Třásl se jí v rukou. „Jídlo, mami.“

Oko se upřelo na ni. Kulaté, nemrkající, pronikavé.

Abby se odvážila o krůček dál. Klesala do dřepu a jednou rukou se natahovala k tácu se starým jídlem, aby ho odtáhla a nechala na jeho místě čerstvé.

Matka se vrhla kupředu.

Ruce jí ochable visely u boků, stále obalené špínou ze zahrady. Vlasy jí spadaly do obličeje. Čelisti měla otevřené, takže odhalovaly dlouhé, úzké zuby.

Abby pustila misku a uskočila dozadu. Matka se k ní přiblížila dlouhými, rychlými kroky, kostnatá kolena se jí blýskala zpod noční košile, paže se komíhaly. Abby honem popadla hranu dveří a zatáhla, aby je silou zavřela.

Matka do dveří narazila z druhé strany. Dřevo se zachvělo. Abby zaťala zuby, sevřela kliku a držela ji, aby matka nemohla otevřít.

Prásk. Prásk. Matka do dřeva jen nemlátila, ale vrhala se proti němu celým svým tělem. *Prásk. Prásk. PRÁSK.*

Zvuky znenadání utichly. Nahradilo je tiché, chrčivé dýchání: vzduch nasávaný a vydechovaný přes vyceněné zuby.

Abby se třáslы ruce, když pomalu a obezřetně pouštěla kliku. Ustoupila o krok a pak se otočila.

Hope stála na druhém konci chodby, v obličeji byla bílá a oči měla vyděšené.

Abby se přinutila usmát a snažila se vyhnat si z hlasu třes. „Máma... Mámě teď není dobře.“ Polkla přes knedlík

v krku. „Co kdybychom šly na chvílku ven? Dáme jí trochu prostoru.“

Hope jednou přikývla a vystrašeně se pousmála. Abby jí podala ruku. Sestra ji přijala a nepustila ji, ani když scházely ze schodů, aby unikly ven do pozdního odpoledního světla.

„Jsem doma,“ zavolala Jenny, když ramenem rozrazila vchodové dveře jejich domu.

Na chodbě pořád stály stěhovací krabice. Ani ona, ani otec si nepřivezli mnoho věcí, protože oba vyznávali minimalismus, ale přesto podcenila, jak dlouho jí bude trvat, než v novém domově vybalí.

Realitní makléř jim řekl, že tohle je jeden z nejhezčích domů v Doubtfulu. Pro zbytek města to nevěstilo vůbec nic dobrého. Dřevěné podlahy byly poškrábané a z nějakého důvodu neustále zaprášené, kuchyň nutně potřebovala zrekonstruovat a Jenny ve zdech každou chvíli našla nějaké nové praskliny.

Jejich nový dům však byl mnohem větší než jejich byt v New Yorku. Pokoje nebyly o mnoho prostornější, ale bylo jich víc, a k tomu měli zdánlivě nekonečnou zahradu za domem a předzahrádku. Jenny množství zeleně za každým oknem stále překvapovalo.

„Ahoj,“ pozdravil ji otec. „Jak bylo ve škole?“

Ještě si nezvykla na nový domov a musela jít za jeho hlasem, aby tátu našla. Thompson seděl u kuchyňského ostrůvku, brýle na čtení měl posazené nízko na nose, vedle sebe měl hrnek kávy a před sebou rozloženou hromadu papírů.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kde tě nenajde.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.